

[Johs. Christiansen.]

der tilbage til den, om jeg saa maa sige, mere traditionelle 65 Aars Aldersgrænse. Om denne Ændring vil jeg gerne sige, at jeg har nogen Vanskelighed ved at betragte den som et Tilbageskridt. Den Aldersgrænse, der kan være Tale om i Forbindelse med en Lovgivning som denne, maa naturligvis fastsættes ud fra andre Hensyn end de rent sociale. Det er Befolkningens Gennemsnits-levaalder, man her maa lade være det væsentlige Ledemotiv, og da den har været jævnt stigende, i hvert Fald hele dette Aarhundrede igennem, og nu er naaet til en saadan Højde, at man i Almindelighed ikke betragter en Mand paa 60 Aar som hverken gammel eller udslidt, har vi som sagt ingen Betænkelse haft ved at fastsætte Aldersgrænsen i denne Lov til 65 Aar, saa meget mindre som Regelen er den, at de, der ved Lovens Ikrafttræden er fyldt 60 Aar, vil bevare Retten til at søge Aldersrente, ligesom det jo ogsaa bestemmes, at den hidtilværende Aldersgrænse bibeholdes for Kvinder. Endelig er der Dispensationsbestemmelsen, der siger, at 65 Aars Grænsen kan fraviges i særlige Tilfælde.

Jeg gav før nogle Tal for de kontante Forbedringer, der nu er indføjet ud over dem, det oprindelige Lovforslag bød paa. Deraf vil man se, at Forbedringen er kommet navnlig de enlige Kvinder til gode. Jeg tror, at man Landet over vil hilse dette Afsnit af Loven med almindelig Tilfredshed, og jeg vil gerne takke alle, der har været medvirkende til, at denne for mit Parti og mig meget magtpaaliggende Side af Sagen nu er ført til saa heldig en Løsning. Det er en Retfærdigheds- og en Billighedshandling over for Landets Kvinder, som jeg for mit Vedkommende ikke godt synes, at Lovgivningsmagten kunde lade vente længere.

At man fra visse andre Sider vil hævde, at de opnaaede Forbedringer burde have været endnu større, er jeg fuldt paa det rene med. Maa jeg da heroverfor kort rekapitulere, hvad der er opnaaet. De faste Beløb ligger altsaa nu fra 250 Kr. op til 370 Kr. højere, end hvad Aldersrentemodtagerne har i Dag. De enlige Kvinder ligestilles med enlige Mænd. Der er indført særlige Ægteskabstillæg paa henholdsvis 369, 312 og 267 Kr. for Ægtepar, hvor kun den ene Ægtefælle oppebærer Rente. Forsørgerstillægget er udvidet til at gælde ogsaa for Børn i Alderen fra 15 til 17 Aar, naar Forældrene har særlige Udgifter til disse Børns Uddannelse. Invaliditetstillægget er forhøjet til henholdsvis 213 Kr., 198 Kr. og 186 Kr. i de tre Kommuneomraader, Hjælpe-

løshedstillægget er forhøjet til henholdsvis 606 Kr., 570 Kr. og 528 Kr., og endelig er der indført 2 nye faste Tillæg som Afløsning af den væsentligste Del af det hidtilværende Raadighedsbeløb, nemlig Brændsels- og Beklædningstillæggene, hvoraf det sidste af Udvalget jo nu endog er forhøjet fra 6 til 8 pCt. af Rentens Grundbeløb. Saa kommer yderligere hertil, hvad jeg meget henstiller til Forslagets eventuelle Kritikere ikke at overse, at hele den ekstraordinære Hjælp, der i Krigsaarene er ydet Rentemodtagerne, dels gennem Rabatkortordningen, dels gennem Eengangstillæggene, nu indføres som permanent Bestanddel af den lovfæstede Alders- og Invalidrente.

Alt i alt naar man herved op paa en reel Merudgift, sammenlignet med de tilsvarende Udgifter i 1946—47, paa ca. 70 Mill. Kr. De samlede Udgifter for Staten som Følge af denne Lovgivning vil herefter andrage ca. 405 Mill. Kr. aarlig eller mere end 1 Mill. Kr. daglig, og selv om jeg ingenlunde vil paastaa, at Rentemodtagere, der ikke har anden Indtægt ved Siden af, nu vil faa i Overflod at leve af, maa man paa den anden Side dog vist have Ret til at sige, at et Samfund, der anvender ca. en Fjerdedel af Statens normale Indkomst til Invaliderne og de gamle, i hvert Fald ikke kan betegnes som asocialt.

Jeg har hørt ærede Medlemmer her paa Rigsdagen gøre forskellige Regnestykker over, hvor meget de Forbedringer, der nu gennemføres, betyder for den enkelte Rentemodtager. Maa jeg ogsaa opstille et lille Regnestykke? Hver 10 Øre mere, der daglig anvendes til hver af de ca. 240 000 Rentemodtagere, der er for Tiden, bliver til den nette Sum af 8,7 Mill. Kr. aarlig. Maaske et Regnestykke som dette bedre end mange Ord siger os, hvilke Krav en saadan Lovgivning stiller til det offentliges Midler. Det er forstaaeligt, hvad der er kommet mig for Øre, at Finansministeren har haft visse Betæneligheder, efterhaanden som Udvalgsarbejdet skred frem. Det er jo nu en Gang ham, der maa skaffe Pengene. Saa meget desto mere Grund synes jeg der er til at anerkende den Imødekommenhed, Ministeren trods Betænelighederne har udvist. Det faar være ham en Trøst, en god Trøst synes jeg, at Invaliderne og de gamle Landet over nu faar deres Levevilkår forbedret, saa at deres Bekymringer for Dagen og Vejen bliver væsentlig mindre, end de har været hidtil.

De Tal, jeg nævnte før som Udtryk for opnaaede Forbedringer, gjaldt, som man sikkert vil have forstaaet, Aldersrentemod-